

[Christophersen]

Jeg kunne også nævne et tredje område, hvor tingene bare får lov til at flyde, og det er arbejdsløshedsproblematikken. Når man har læst vismandsrapporten, får man det indtryk, at alt er mærkeligt uafklaret. I 1977 havde vi 160.000 arbejdsløse, i år får vi 185.000, næste år får vi 200.000. Det betyder, hvis vi skal gøre det lidt enkelt, at hver gang fem elever forlader vores uddannelsessystem, er der altså én af dem, der ikke kan regne med at få et job.

Hvad vil regeringen egentlig gøre ved den stigende arbejdsløshed? Hvornår skal det ske? Hvad vil man gøre? Skal vi igen i år vedtage en 3-årig beskæftigelsesplan? Hvordan kan vi blive ved med hvert år at vedtage 3-årige beskæftigelsesplaner? – vi er allerede langt inde i 1980'erne. Eller har regeringen andre tanker om, hvordan man kommer ud af disse dybt alvorlige problemer?

Eller hvad vil man gøre ved betalingsbalancesituationen, hvor vi i efteråret fik den vurdering fra regeringen, at vi i år ville få et underskud på 6½-7 mia kr., næste år ville det blive et par milliarder kroner lavere, altså 4½-5 mia kr., og nu viser det sig så, at det går den anden vej. Nu bliver der et underskud i år på vel omkring 9 mia kr., og næste år vil det stige, og det vil det blive ved med i øvrigt til et stykke ind i 1980'erne. Hvad vil man gøre ved det? Det synes jeg også er et rimeligt spørgsmål at rette til finansministeren i dag. Hvornår skal der ske noget? Hvad skal der ske? Har regeringen tanker, som ligger ude over det, man hidtil har prøvet på disse områder, og som vi jo i dag alle ved har været fuldkommen virkningsløst? Er det nye skatter og afgifter, vi skal have, eller er det noget andet eller noget tredje?

Det bringer mig selvfølgelig også ind på spørgsmålet om hele det begreb, der hedder indkomspolitik. Der vil jeg gerne sige både til hr. Erling Olsen og til den socialdemokratiske regering: man fører diskussionen om indkomspolitik, som om det er noget, socialdemokratiet skal give os andre som en indrømmelse. Man fører diskussionen, som om det er et offer, regeringen skal bringe til glæde for os andre, og det er en hel misforståelse. Hvis en socialdemokratisk regering tør tage ansvaret for, at omkostningerne bare får lov til at stige, hvis den tør tage ansvaret for, at der ikke føres indkomspolitik, så skulle den næsten have lov til det.

Sagen er jo, at hvis der er nogen, der har brug for indkomspolitik, hvis der er nogen, der har brug for en begrænsning af omkostningsstigningerne, så er det den socialdemokratiske mindretalsregering, så er det fagbevægelsen, og så er det de 200.000, der ikke har et job; det er dem, der først og fremmest måtte være interesserede i det.

Det er helt forkert, når hr. Erling Olsen siger: ja men så kommer der jo stigende profitter, hvordan skal man dele dem? Osv. Det er da ikke det, der bliver resultatet af en fornuftig indkomspolitik. Det bliver ikke, at man får større fortjenester, men at man får lavere priser, og at man dermed er i stand til at sælge noget mere og beskæftige nogle flere mennesker. Det er da det, der er kernepunktet i diskussionen om omkostningsudviklingen.

Derfor må jeg også sige til regeringen: vi vil ikke deltage i en gentagelse af det, man lavede i 1976. Vi deltog ikke i det dengang, og det har vist sig siden, at det var meget dårligt. Først betalte man for at få noget, man troede var et løfte. Derefter måtte man et halvt år senere igen betale for det, man troede var en indfrielse af løftet, og senest har man så måttet betale for, at løftet altså ikke kunne opfyldes. Det, man lavede i august 1976, har ikke virket, og det har det selvfølgelig ikke af den enkle grund, at man tog ansvaret væk fra dem, der skulle bære det.

Derfor må en omkostningspolitik først og fremmest baseres på, at arbejdsmarkedets parter får gjort det klart, at det er dem, der har ansvaret for, at det lykkes. Derefter må en regering – og det er dens ansvar efter vores opfattelse – fortælle arbejdsmarkedets parter, hvad der er en ansvarsbevidst, en samfundsøkonomisk rimelig ramme. Så kan de sidde og kigge på den, men det må stadig være arbejdsmarkedets parter selv, der afgør, om de vil leve op til den.

Så må man som et tredje punkt fortælle arbejdsmarkedets parter, hvad der sker andre steder i økonomien, med skatterne, med de sociale ydelser, med de offentlige udgifter, hvis ikke man er i stand til at leve op til rammen. Dermed fratager man dem ikke ansvaret, men man fratager det ansvar, de sidder med, og det er lige præcis det, de har brug for. De har brug for ikke længere at